

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu po sucu toga suda Jasminki Galešić, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika Đive Božinovića OIB: 81987615067 iz Dubrovnika, Metohijska 8, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Cvitković, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Cvitković & Devide u Zagrebu protiv tuženika-protutužitelja KONZUM PLUS d.o.o. OIB: 6226620908 Zagreb, Marijana Čavića 1a, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Šebalj, Mraz & Šuti u Zagrebu, radi nedopuštenosti otkaza, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 14. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Zorana Cvitkovića, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Petra Šapine, odvjetnika, dana 29. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da nije dopuštena tuženikova odluka od 28. prosinca 2012. o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 15. lipnja 2004. i aneksa od 1. ožujka 2011 te da tužiteljev radni odnos kod tuženika nije prestao.

II Nalaže se tuženiku da tužitelja vrati na rad na radno mjesto voditelj prodaje ili drugo odgovarajuće radno mjesto koje mora što je više moguće odgovarati poslovima na kojima je radnik prethodno radio, u roku od 15 dana.

II Nalaže se tuženiku da tužitelju na ime parničnog troška isplati iznos od 2.750,00 eura u roku od 15 dana.

III Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi:

"1. Utvrđuje se kao dan prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženika 28. prosinac 2012. godine.

2. Nalaže se tuženiku da tužitelju s osnova naknade štete isplati iznos u visini od tri prosječne plaće tužitelja isplaćena u tri mjeseca prije prestanka ugovora o radu tužitelja u iznosu od 4.883,04 eura"

IV Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 13. siječnja 2013. godine podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza. U tužbi je naveo da je bio zaposlen kod prednika tuženika Konzum d.d. na radnom mjestu voditelj prodaje, a navedene poslove obavljao je u Dubrovniku. Dana 28. prosinca 2012. tuženik je donio odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu zbog osobito teške povrede obveza iz radnog odnosa koja se sastoji u namjeri da tužitelj za sebe ili drugog pribavi imovinsku korist ili nanese štetu društvu. Navedena odluka dostavljena je tužitelju 07. siječnja 2013. Tužitelj tvrdi da otkaz nije dopušten jer je tuženik donio odluku o izvanrednom otkazu nakon proteka roka od 15 dana od saznanja za činjenice koje predstavljaju razlog otkaza. Tužitelj predlaže da sud utvrdi da otkaz nije dopušten, da tužiteljev radni odnos nije prestao te da naloži tuženiku da tužitelja vrati na rad.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbeni zahtjev navodeći da je utvrdio da je tužitelj u prostoru bivšeg Medijatora otuđio dva komada električnih kolica te ih prodao Peri Miliću iz Stona za 12.000,00 kn, a Pero Milić je Igoru Šabiću, predstavniku tuženika izjavio i opisao kako je od tužitelja kupio kolica. Tužitelju je otkazan ugovor o radu i iz razloga što je otuđio šest komada bačvi u vrijednosti od 3.000,00 kn na način da je proveo fiktivnu kompenzaciju, a za to je u poslovnici Brodokomerca primio novi televizor. Tužitelj je o otuđenju električnih kolica i šest bačvi, u prosincu 2012. godine u Dubrovniku razgovarao s predstavnicima tuženika, Vladom Bedenikovićem i Ivom Kalajžić i priznao im je da je to napravio. Tuženik smatra da je opisanim radnjama tužitelj počinio dvije osobito teške povrede obveza iz radnog odnosa zbog kojih nastavak radnog odnosa nije moguć.

3. Podneskom od 10. ožujka 2014. godine tuženik je podnio protutužbu kojom predlaže da sud utvrdi sudski raskid ugovora o radu jer je tuženik izgubio povjerenje u tužitelja i nastavak radnog odnosa više nije moguć. Protutužbenim zahtjevom u podnesku od 29. svibnja 2014. tuženik predlaže da sud utvrdi sudski raskid ugovora o radu s danom 28. prosinac 2012. te da naloži tuženiku da tužitelju na ime naknade štete isplati 36.791,28 kn, što predstavlja tri prosječne plaće isplaćene tužitelju u posljednja tri mjeseca prije prestanka ugovora o radu.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o radu od 15. lipnja 2004. (list 4-5 spisa, list 13-14 spisa), zahtjev za zaštitu prava, potvrdu o primitku preporučene pošiljke i presliku povratnice (list 6-7 spisa), odluku o izvanrednom otkazu od 28. prosinca 2012. (list 8-10 spisa), sporazum od 09. travnja 2010. (list 23-30 spisa), dopis tuženika od 21. prosinca 2012. godine (list 31 spisa), brzojav od 18. prosinca 2012. (list 38 spisa), očitovanje tužitelja od 19. prosinca 2012. (list 39 spisa), dopis Hrvatske pošte i presliku prijamne knjige (list 48-51 spisa), presliku koverta (list 52 spisa), izvješće o poduzetom (list 55-56 spisa), fotografije (list 68-70 spisa), zapisnik o primopredaji poslovnog prostora od 20. kolovoza 2012. (list 74-75 spisa), izjavu Pere Milića (list 76 spisa), e-mail korespondenciju (list 81 i 137 spisa), obračunske liste (list

91-93 spisa), presliku otpremnice od 06. prosinca 2012. (list 134 spisa), potvrdu HZMO-a od 23. listopada 2015. (list 139 spisa). U postupku je proveden dokaz saslušanjem tužitelja (list 62-63 spisa), te svjedoka Igora Šabića (list 64 spisa), Ive Kalajžić (list 102-103 spisa), Vlade Bedenikovića (list 128-130 spisa) i Siniše Mudrinića (list 148-150 spisa).

5. Sud nije proveo dokaz saslušanjem zakonskog zastupnika tuženika jer se tuženik na ročištu 14. siječnja 2014. odrekao prava na saslušanje svog zakonskog zastupnika.

6. Temeljem provedenih dokaza sud je presudom Pr-9010/2013-56 od 05. svibnja 2016. usvojio tužbeni zahtjev i utvrdio je da odluka o izvanrednom otkazu od 28. prosinca 2012. nije dopuštena, da tužiteljev radni odnos kod tuženika nije prestao i naložio je tuženiku da tužitelja vrati na rad. Istom presudom sud je odbio protutužbeni zahtjev kojim tuženik predlaže da sud utvrdi sudski raskid ugovora o radu s danom 28. prosinca 2012. te da naloži tuženiku da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 36.791,28 kn .

7. Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu broj: GŽ R-1193/2016-2 od 05. srpnja 2016. ukinuta je presuda ovog suda Pr-9010/2013-64 od 5. svibnja 2016. iz razloga što sud prvog stupnja nije proveo dokaz saslušanjem svjedoka Pere Milića i Maria Boroje uz uputu da je sud prvog stupnja bio dužan narediti prisilno dovođenje navedenih svjedoka, a ne odustati od izvođenja dokaza saslušanjem tih svjedoka.

8. U ponovljenom postupku sud je izvršio uvid u Pravilnike o radu prednika tuženika Konzum d.d. (str.190-212 spisa),ovjerenu izjavu tužitelja od 14. ožujka 2014.(str. 235 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Pere Milića (str. 232-234 spisa) i Marija Boroje (str.492-494 spisa).

9. Tužbenim zahtjevom u podnesku od 9. ožujka 2017. tužitelj predlaže da sud utvrdi da nije dopuštena tuženikova odluka od 28. prosinca 2012. o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 15. lipnja 2004. i aneksa od 1. ožujka 2011. te da tužitelju nije prestao radni odnos i da sud naloži tuženiku da tužitelja vrati na rad na radno mjesto voditelj prodaje ili drugo odgovarajuće radno mjesto koje mora što je više moguće odgovarati poslovima na kojima je radnik prethodno radio.

10. Konačno postavljenim protutužbenim zahtjevom u podnesku od 2.rujna 2026. tuženik predlaže da sud utvrdi dan prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženika 28. prosinac 2012. te da naloži tuženiku da tužitelju s osnove naknade štete isplati iznos u visini od 3 prosječne plaće tužitelja isplaćeneu 3 mjeseca prije prestanka ugovora o radu tužitelja u iznosu od 4.883,04 eura.

11. Cijeneći provedene dokaze sukladno članku 8. ZPP-a sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan, a protutužbeni zahtjev nije osnovan.

12.Rješenjem broj Pr-2391/2016-122 od 23. veljače 2026. sud je nastavio ovaj parnični postupak prekinut rješenjem broj Pr-2391/2016-84 od 19 prosinca 2017. i pozvao je društvo KONZUM PLUS d.o.o. da preuzme postupak u ovoj pravnoj stvari.

Rješenje od 23. veljače 2026. potvrđeno je rješenjem Županijskog suda u Zagrebu broj GŽR-318/2026.-2 od 26. svibnja 2026.

13. Među strankama je nesporno da je odluka o otkazu uručena tužitelju dana 07. siječnja 2013. godine.

14. Uvidom u odluku od 28. prosinca 2012. godine sud je utvrdio da je tuženik izvanredno otkazao tužiteljev ugovor o radu zbog osobito teške povrede ugovora o radu-zloupotrebe ovlaštenja iz radnog odnosa u namjeri da se za sebe ili drugog pribavi imovinska korist ili nanese šteta društvu ili trećoj osobi. Iz obrazloženja odluke o otkazu proizlazi da je tuženik utvrdio da postoji osnovana sumnja da je tužitelj počinio osobito tešku povredu obveza iz radnog odnosa na način da je prodao dva komada električnih kolica iz Velpro skladišta na crnom tržištu te je otuđio šest komada bačvi u vrijednosti 3.000,00 kn za čiju protuvrijednost je primio novi TV aparat u poslovnici Brodokomerca. Poslodavac je brzojavom od 18. prosinca 2012. pozvao tužitelja da iznese svoju obranu, ali tužitelj nije pristupio radi davanja obrane u zakazanom terminu 21. prosinca 2012. godine, već se očitovao da je zbog zdravstvenih razloga spriječen doći u Zagreb. Poslodavac je na temelju prijave dobavljača Eli inženjering d.o.o., snimka telefonskog razgovora s Perom Milićem koji je naveo da je od tužitelja kupio električna kolica, otpremnice za TV aparat koju je potpisao tužitelj te priznanja tužitelja da je počinio navedene prekršaje, koje je iznio 14. prosinca 2012. utvrdio da je tužitelj počinio osobito tešku povredu ugovora o radu na način da je prilikom čišćenja prostora bivšeg Medijatora otuđio dva komada električnih kolica te ih prodao Peri Miliću iz Stona za 12.000,00 kn, te je otuđio šest komada bačvi u vrijednosti 3.000,00 kn na način da je proveo fiktivnu kompenzaciju, a za to je primio novi TV aparat u poslovnici Brodokomerca.

15. Dopisom od 21. prosinca 2012. godine tuženik je Sindikatu trgovine Hrvatske, Radničkom vijeću regije Jug II, predsjedniku Nadi Čatipović dostavio nacrt odluke o izvanrednom otkazu za tužitelja te je zatražio očitovanje na namjeravanu odluku o otkazu sukladno članku 152 Zakona o radu.

16. S obzirom da je člankom 1 Sporazuma o preuzimanju ovlasti radničkog vijeća i povjerenika radnika za zaštitu na radu od 09. travnja 2010. utvrđeno da sindikalni povjerenici odnosno povjereništva i sindikati u Konzumu d.d. imaju sva prava i obveze radničkog vijeća utvrđene Zakonom o radu, sud je zaključio da je tuženik upućivanjem dopisa od 21. prosinca 2012. godine izvršio svoju obvezu savjetovanja propisanu člankom 149 Zakona o radu (Narodne novine 149/09) koji je bio na snazi u vrijeme donošenja odluke o otkazu..

17. Među strankama je nesporno da je odluka o otkazu dostavljena tužitelju 07. siječnja 2013. godine. Dana 08. siječnja 2013. počeo je teći rok od 15 dana propisan člankom 129 Zakona o radu, u kojem je tužitelj mogao podnijeti zahtjev za zaštitu prava, a posljednji dan navedenog roka bio je 22. siječanj 2013. S obzirom da je tužitelj 18. siječnja 2013. predao na poštu zahtjev za zaštitu prava protiv odluke o otkazu, sud je zaključio da je isti podnesen u zakonskom roku. Dana 19. siječnja 2013. počeo je teći rok od 15 dana propisan člankom 129 Zakona o radu u kojem je tuženik mogao

odgovoriti na tužiteljev zahtjev za zaštitu prava. Posljednji dan navedenog roka bio je 02. veljače 2013. pa je 03. veljače 2013. počeo teći rok od 15 dana u kojem je tužitelj mogao podnijeti tužbu sudu. Posljednji dan navedenog roka bio je 24. veljače 2013., a s obzirom da je tužba podnesena tužbu 13. veljače 2013., sud je zaključio da je tužba podnesena u roku propisanom člankom 129 Zakona o radu.

18. Tijekom postupka tužitelj neosnovano tvrdi da je odluka o otkazu donesena 31. prosinca 2012. godine jer to proizlazi iz potvrde Hrvatske pošte i prijamne knjige. Naime, okolnost što je tuženik 31. prosinca 2012. godine predao na poštu odluku o otkazu radi dostave tužitelju, ne znači da je odluka o otkazu donesena 31. prosinca 2012. godine jer iz uvida odluke o otkazu proizlazi da je ista donesena 28. prosinca 2012. godine.

19. Na ročištu održanom 26. veljače 2014. godine sud je proveo dokaz saslušanjem tužitelja koji je izjavio da nije otuđio kolica niti bačve iako je to navedeno kao razlog otkaza. Naveo je da je Mario Boroje od tuženika kupio poslovni prostor u kojem se nalazila štuta pa je on tužitelja u rujnu i listopadu 2012. godine zamolio da mu pomogne oko uklanjanja štute, u vezi čega je tužitelj kontaktirao Peru Milića, vlasnika obrta, s kojim je dogovorio da će Pero Milić sa svojim radnicima ukloniti štutu. U spornom prostoru nalazila su se dvojica stara kolica, odnosno elektrovozila za prometovanje unutar zidina, koja su bila neispravna i neupotrebljiva, nisu imala akumulator, bila su rastavljena, a dijelovi su bili pokradeni. Kolica su ranije pripadala firmi Medijator koja je pripojena tuženiku, a šest godina nisu bila u upotrebi. Naveo je da mu nije poznato što se dogodilo s kolicima nakon što je poslovni prostor ispražnjen. Izjavio je da nema nikakvih saznanja u pogledu otuđenja bačvi jer je radio u uredu i nije imao nikakvog doticaja sa bačvama niti bilo kakvom ambalažom. Naveo je da nije primio televizor u zamjenu za bačve, već je televizor kupio na način da je tvrtka Eli inženjering (čiji vlasnik je bio Mario Boroje) kupila televizor od tvrtke Brodomerkur, a tužitelj je predao novac Mariu Boroje koji mu je dao televizor. Tužitelj je preuzeo televizor u Brodomerkuru, a slijedećeg dana u pristupnosti Siniše Mudrinića predao je novac za televizor Mariu Boroje. Izjavio je da je 12. prosinca 2012. od Siniše Mudrinića saznao da 14. prosinca 2012. u Dubrovnik dolaze predstavnici Sektora unutarnje kontrole iz Zagreba, Vlado Bedeniković i Iva Kalajžić te da tužitelj mora doći na razgovor s njima. Na navedenom razgovoru Vlado Bedeniković i Iva Kalajžić su tužitelju rekli da imaju saznanja o otuđenju kolica i nečasnim radnjama koje je počinio te su mu predložili sporazumni raskid ugovora o radu, otkazni rok od 6 mjeseci i otpremninu od 60.000,00 kn. Tužitelj nije prihvatio ponudu već im je rekao da nije ništa napravio.

20. Svjedok Igor Šabić je prilikom saslušanja na ročištu 26. veljače 2014. izjavio da je zaposlen kod tuženika na radnom mjestu regionalni voditelj održavanja i u tom svojstvu je dana 20. kolovoza 2012. vršio pregled poslovnog prostora, u kojem je uočio dvojica električna kolica i zaključio je da su kolica neispravna. Fotografirao je cijeli prostor, uključujući i kolica i fotografije je dao tuženiku. Nakon petnaest do dvadeset dana je ponovo došao u isti prostor sa Mariom Boroje i uočio je da u prostoru više nema navedenih kolica. Tom prilikom Mario Boroje mu je rekao da je tužitelj odnio kolica. Dana 11. prosinca 2012. održan je sastanak na kojem su bili Mario Vrdoljak,

direktor tuženika, Mario Boroje i Željko Putrić, a nakon sastanka direktor je od svjedoka zatražio da nazove Peru Milića kako bi ga pitao da li se kod njega nalaze sporna kolica. Svjedok je nazvao Peru Milića, ali mu nije rekao da je predstavnik tuženika i Pero Milić je rekao svjedoku da je kolica kupio od tužitelja i da ih je platio 12.000,00 kn.

21. Svjedok Iva Kalajžić je u vrijeme otkaza bila direktor Sektora selekcije i razvoja karijere kod tuženika i ona je prilikom saslušanja na ročištu 17. veljače 2015. izjavila da je tuženik prije otkaza dobio obavijest od jednog kupca da u veleprodajnom centru Dubrovnik, tužitelj i još jedan zaposlenik vrše nedopuštene radnje zbog čega je tuženik proveo istragu. Svjedokinja je od uprave tuženika i gospodina Bedenikovića dobila uputu da za tužitelja pripremi sporazumni raskid ugovora o radu nakon čega je sa gospodinom Bedenikovićem otišla u Dubrovnik na razgovor s tužiteljem, koji je održan polovinom prosinca 2012. godine, ali se nije sjećala točnog datuma navedenog sastanka. Na sastanku je tužitelj potvrdio da je od tuženikovog dobavljača i kupca dobio televizor kao zahvalu tog kupca. Na sastanku je bilo govora o prodaji kolica koja su se nalazila u skladištu, a za koja je tuženik dobio informaciju da ih je tužitelj prodao trećim osobama. Na sastanku tužitelju je ponuđen sporazumni raskid ugovora o radu, a s obzirom da je tužitelj isti odbio, pokrenut je postupak otkazivanja ugovora o radu. Navela je da nije bila ovlaštena pokrenuti postupak otkazivanja ugovora o radu.

22. Svjedok Vlado Bedeniković je na ročištu 07. listopada 2015. izjavio da je u vrijeme otkaza bio direktor područja kontrolinga, nije bio nadređen tužitelju, ali je u hijerarhiji bio na višem položaju od tužitelja. Bio je ovlašten pokrenuti postupak otkazivanja ugovora o radu i takav postupak je pokrenuo u odnosu na tužitelja. Naveo je da je početkom prosinca 2012. godine od direktora Službe općih poslova, gospodina Maloče, dobio prijavu da tužitelj i radnik Mudrinić uzimaju proviziju od tuženikovih partnera te da je tužitelj od tuženikovog partnera preuzeo televizor. Tu obavijest gospodin Maloča dobio je od tuženikovih dobavljača i on je tu obavijest proslijedio svjedoku Bedenikoviću. Nakon što je od gospodina Maloče telefonom dobio navedenu obavijest, direktor održavanja Vrdoljak i voditelj sigurnosti pokazali su svjedoku snimku razgovora između tužitelja i dobavljača kada su dogovarali proviziju i predložili su mu potvrdu vezanu za televizor. Gospodin Vrdoljak i voditelj sigurnosti su svjedoku predložili pisanu obavijest o činjenicama koje su razlog otkaza i potvrdu vezanu uz televizor ali su navedene isprave ostale kod njih. Navedene isprave predložene su mu početkom prosinca 2012. godine, prije nego što je svjedok otišao u Dubrovnik na razgovor s tužiteljem. Svjedok je izjavio da odmah nakon uvida u pisanu obavijest nije pokrenuo postupak otkazivanja tužiteljevog ugovora o radu zato što je bilo jednostavnije napraviti sporazumni raskid ugovora o radu zbog čega je otišao na sastanak s tužiteljem.

23. Na ročištu održanom 31. ožujka 2016. sud je proveo dokaz saslušanjem svjedoka Siniše Mudrinića koji je izjavio da je u prosincu 2012. u njegovom uredu u Dubrovniku održan sastanak na kojem su bili tužitelj, Iva Kalajžić i Vlado Bedeniković, a svjedok nije bio prisutan na tom sastanku. Sastanak je održan u petak 13. ili 14. prosinca 2012. Izjavio je da mu je tužitelj petnaestak dana prije navedenog sastanka spomenuo da će nabaviti novi televizor te da će se o nabavi televizora dogovoriti s Mariom Boroje iz tvrtke Eli ing. iz Cavtata. Naveo je da mu nije poznato na koji način

se tužitelj dogovorio o televizoru niti da li je tužitelj preuzeo televizor niti da li ga je platio. Naveo je da su se u prostoru koji je tuženik preuzeo od Medijatora, nalazila elektrovozila, a taj prostor je tuženik prodao u ljeto 2012. godine. U kolovozu ili rujnu 2012. godine svjedoka je nazvao Mario Boroje iz tvrtke Eli ing. i pitao ga što da učini s kolicima na što mu je svjedok odgovorio da ne zna i da pita nekog drugog.

24. Svjedok Pero Milić je na ročištu 28. lipnja 2017. izjavio da mu je tužitelj 2012. godine dao dvojica električna kolica koja su bila u raspadnom stanju, a svjedok je za uzvrat očistio skladište za koje mu nije poznato čije je bilo, a tužitelj je u tom skladištu za nekoga držao stvari, ali svjedok nije znao za koga. Tužitelj mu je rekao da će netko ući u skladište radi otvaranja poslovnog prostora, da je skladište potrebno očistiti za 1 ili 2 dana pa je svjedok s tužiteljem dogovorio da će tužitelj svjedoku dati 2 električna kolica. Tužitelj mu je rekao da ta kolica nikome ne trebaju, da ih svjedok može uzeti ili da ih baci ako mu nisu potrebna. Za navedena kolica koja je uzeo, svjedok tužitelju nije dao nikakav novac. Svjedok je predao u spis tužiteljevu izjavu ovjerenu kod javnog bilježnika koju je svjedok tražio od tužitelja kako bi mogao kolica registrirati na svoju firmu. Kolica su bila raspadnuta, nisu imala bateriju i svjedok je koristio dijelove tih kolica. Naveo je da ne poznaje Sinišu Mudrinića i ne zna tko je Mario Boroje.

25. Svjedok Mario Boroje saslušan na ročištu 14. rujna 2026 je izjavio da je 2012. bio vlasnik i direktor tvrtke Eli inženjering i surađivao je s tuženikom. Tijekom 2012. tvrtka Eli inženjering nije od tuženika kupila poslovni prostor jer nije dobila kredit, ali je isti trebala kupiti. Radi se o poslovnom prostoru koji je predstavljao skladište, odnosno pivnicu, a kupila ga je tvrtka Posat. Svjedok je bio u tom poslovnom prostoru, ali se ne sjeća jesu li tamo bila električna kolica. Svjedoku je na ročištu predložen zapisnik o primopredaji poslovnog prostora na strani 74 i 75 spisa te je svjedok naveo da se na zapisniku nalazi njegov potpis, ali on nije potpisao zapisnik u svojstvu kupca. On je ugovorio cijeni s prodavateljem, ali s obzirom da njegova tvrtka nije dobila kredit, on je prepustio kupnju poslovnog prostora tvrtki Posat. S obzirom da je u zapisniku navedeno da su unutar prostora 2 električna karića, moguće je da su se električna kolica nalazila u tom prostoru. Naveo je da ne zna što je bilo s navedenim električnim kolicima, da ne poznaje Peru Milića i nikada nije s njim poslovno surađivao. Izjavio je da se ne sjeća da li je tvrtka Eli inženjering 2012. kupila televizor za tužitelja. Naveo je da ne zna je li tužitelj njemu ili njegovoj tvrtki predao bačve te da ne može povezati bačve sa svojom tvrtkom. Naveo je da tijekom 2012. nije podnio prijavu Konzumu u vezi postupanja tužitelja, ali je 2 puta bio pozvan na razgovor u Konzum u Makarsku. Ne sjeća se sadržaja tog razgovora niti imena osoba s kojima je razgovarao. Ne sjeća se da li su mu na otkup ponuđene pivske bačve. Tijekom 2012. surađivao je s tužiteljem, a suradnja je bila vezana uz Konzum. Naveo je da se ne sjeća ničega u vezi kompenzacije televizorom. Također se ne sjeća da li se pisano očitovao Konzumu u vezi okolnosti zbog kojih je pozvan na razgovor, ali misli da nije.

26. Sud je nedvojbeno utvrdio da je Vlado Bedenikovc bio ovlašten pokrenuti postupak otkazivanja tužiteljevog ugovora o radu te da je imenovani pokrenuo taj postupak dopisom koji je putem e-maila poslan 17. prosinca 2012. godine.

27. Iz navoda obje parnične stranke nedvojbeno proizlazi da je sastanak u Dubrovniku, na kojem je Vlado Bedeniković razgovarao s tužiteljem u vezi otkaznih razloga, održan 14. prosinca 2012. godine.

28. Među strankama je sporno kada je tuženik saznao za činjenice koje predstavljaju razlog za izvanredni otkaz i posljedično tome je li odluka o otkazu donesena u roku od 15 dana od dana kada je tuženik saznao za navedene činjenice.

29. U slučaju izvanrednog otkaza, rok od 15 dana propisan člankom 108 stavak 2 Zakona o radu, teče od dana kada je za činjenicu koja predstavlja razlog za izvanredni otkaz, saznala osoba koja je ovlaštena za odlučivanje o pravima i obvezama iz radnog odnosa.

30. Sukladno članku 127 stavak 2 Zakona o radu, za odlučivanje o pravima i obvezama iz radnog odnosa kod poslodavca koji je pravna osoba, ovlaštena je osoba ili organ koji je za to ovlašten statutom, društvenim ugovorom, izjavom o osnivanju ili drugim pravilima pravne osobe.

31. S obzirom da je odluku o otkazu donio direktor tuženika Darko Knez, a Vlado Bedeniković nije bio ovlašten donijeti odluku o otkazu, već je bio ovlašten inicirati postupak otkazivanja, sud je zaključio da rok od 15 dana propisan člankom 108 stavak 2 Zakona o radu teče od dana kada je direktor tuženika saznao za činjenice koje su razlog otkaza.

32. S obzirom da je odluka o otkazu donesena 28. prosinca 2012., sud je zaključio da je tužiteljev ugovor o radu izvanredno otkazan u roku od 15 dana od dana kada je osoba ovlaštena za donošenje te odluke, saznala za činjenice koje predstavljaju razlog otkaza, a to je bilo 17. prosinca 2012. godine.

33. S obzirom da je direktor tuženika Darko Knez e-mailom od 17. prosinca 2012. godine obaviješten o činjenicama koje su u odluci o otkazu navedene kao razlog otkaza (list 137 spisa) sud je zaključio da je osoba ovlaštena za donošenje odluke o tužiteljevom otkazu ugovora o radu dana 17. prosinca 2012. saznala za činjenice koje su razlog otkaza.

34. Okolnost što je Vlado Bedeniković saznao za navedene činjenice prije 14. prosinca 2012., kada je održan sastanak u Dubrovniku, nije od utjecaja na pravovremenost otkaza jer on nije bio ovlašten donijeti odluku o otkazu, a prema mišljenju ovog suda činjenica što je Vlado Bedeniković prije pokretanja postupka otkazivanja održao sastanak s tužiteljem u vezi činjenica koje su razlog otkaza ukazuje da je tuženik prije pokretanja postupak izvanrednog otkazivanja nastojao utvrditi činjenice relevantne za donošenje odluke o otkazu jer je obavio razgovor s tužiteljem kako bi mu omogućio da se izjasni o navedenim okolnostima.

35. Tužitelju je otkazan ugovor o radu iz razloga što je iz prostora bivšeg Medijatora otuđio dva komada električnih kolica i prodao ih Peri Miliću za 12.000,00 kn.

36. Tužitelj je prilikom saslušanja na ročištu naveo da nije otuđio navedena kolica i da mu nije poznato što se s njima dogodilo nakon što je poslovni prostor ispražnjen. Svjedok Igor Šabić nije imao neposrednih saznanja o otuđenju navedenih kolica već je od Maria Boroje dobio obavijest da je tužitelj odnio navedena kolica, a od Pere Milića svjedok je dobio obavijest da ih je tužitelj prodao Peri Miliću za 12.000,00 kn. Svjedoci Iva Kalajžić, Vlado Bedeniković i Siniša Mudrinić nisu imali neposrednih saznanja o spornim kolicima.

37. Svjedok Pero Milić je prilikom saslušanja naveo da mu je tužitelj dao 2 električna kolica u raspadnutom stanju, da tužitelju za njih nije dao nikakav novac, već je za uzvrat očistio skladište. Svjedok Mario Boroje je naveo da se ne sjeća jesu li u spornom skladištu bila 2 električna kolica i da ne zna što je bilo s električnim kolicima.

38. Dakle, o spornoj činjenici da li je tužitelj iz skladišta otuđio 2 električna kolica i prodao ih Peri Miliću za 12.000,00 kn, neposrednih saznanja imali su samo tužitelj i svjedok Pero Milić, dok ostali svjedoci o tome nisu imali neposredna saznanja. Iskazi tužitelja i svjedoka Pere Milića su oprečni jer tužitelj tvrdi da nije uzeo električna kolica i prodao ih Peri Miliću, a Pero Milić tvrdi da mu je tužitelj dao 2 električna kolica u zamjenu za čišćenje skladišta. Stoga je sud o navedenoj činjenici odlučio primjenom pravila o teretu dokazivanja sukladno članku 221A ZPP-a, odnosno sud je zaključio da tuženik, na kojem je teret dokaza u ovom sporu, nije dokazao da je tužitelj iz skladišta otuđio 2 električna kolica i prodao ih Peri Miliću za 12.000,00 kuna. To znači da tuženik nije dokazao postojanje razloga za izvanredni otkaz koji razlog se sastoji u otuđenju i prodaji 2 električnih kolica Peri Miliću za 12.000,00 kuna.

39. Drugi razlog otkaza je činjenica što je tužitelj otuđio šest komada bačvi u vrijednosti od 3.000,00 kn na način da je proveo fiktivnu kompenzaciju, a za to je primio novi televizor u poslovnici Brodokomerca.

40. Niti jedan od saslušanih svjedoka nije imao saznanja o otuđenju bačvi, a tuženik u odluci o otkazu nije naveo o kakvim se bačvama radi, gdje su se bačve nalazile, nije dokazao vrijednost navedenih bačvi i nije dokazao da je bačve otuđio tužitelj.

41. Tuženik nije dostavio u spis dokaz iz kojeg bi proizlazilo da je tužitelj izvršio kompenzaciju pa slijedom toga sud nije mogao utvrditi da li je kompenzacija bila fiktivna.

42. Uvidom u otpremnicu na listu 134 spisa sud je utvrdio da je tužitelj dana 06. prosinca 2012. godine od tvrtke Brodomercur preuzeo televizor, ali iz otpremnice nije vidljiva vrijednost robe niti cijena televizora.

43. Tužitelj tvrdi da je navedeni televizor kupila tvrtka Eli inženjering od tvrtke Brodomercur te da je novac za televizor predao Mariu Boroje u prisutnosti Siniše Mudrinića, ali Siniša Mudrinić prilikom saslušanja u svojstvu svjedoka nije potvrdio navedenu tužiteljevu tvrdnju. Svjedok Mario Boroje se prilikom saslušanja nije sjećao nikakvih okolnosti vezanih uz bačve, televizor i kompenzaciju televizorom.

44. Iako tužitelj nije dostavio u spis dokaz iz kojeg bi proizlazilo da je platio sporni televizor, temeljem provedenih dokaza sud nije mogao utvrditi da li je tužitelj primio navedeni televizor u zamjenu za bačve. Nadalje, tuženik je u odluci o otkazu naveo da je tužitelj primio televizor u poslovnici Brodokomerca, dok iz otpremnice na listu 134 spisa proizlazi da je tužitelj preuzeo televizor u poslovnici Brodomerkura. Iz navedenog proizlazi da tuženik nije dokazao da je tužitelj u poslovnici Brodokomerca preuzeo televizor jer na navedeno ne ukazuju dokazi provedeni u postupku, što znači da nije dokazao postojanje otkaznog razloga koji se sastoji u otuđenju 6 komada bačvi vrijednosti 3.000,00 kuna, provođenju fiktivne kompenzacije na način da je primio novi televizor u poslovnici Brodokomerca.

45. Sukladno članku 131 stavak 3 Zakona o radu, teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz je na poslodavcu, ali tuženik prema ocjeni ovog suda nije dokazao da postoje činjenice koje su u odluci o otkazu, navedene kao razlog otkaza.

46. Naime, tuženik nije dokazao da je tužitelj otuđio dva komada električnih kolica iz Velpro skladišta i prodao ih Peri Miliću za 12.000,00 kn, jer navedena činjenica ne proizlazi iz iskaza niti jednog od saslušanih svjedoka, niti iz ovjerene izjave Pere Milića.

47. Tuženik također nije dokazao da je tužitelj otuđio šest komada bačvi u vrijednosti 3.000,00 kn te da je u zamjenu za bačve u poslovnici Brodokomerca primio novi televizor.

48. Stoga je sud zaključio da otkaz nije dopušten jer tuženik nije dokazao postojanje opravdanog razloga za otkaz, iako je to bio dužan učiniti sukladno članku 131 stavak 3 Zakona o radu.

49. Člankom 117 stavak 1 Zakona o radu propisano je da ako sud utvrdi da otkaz nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, sud će na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu najmanje tri, a najviše osamnaest prosječnih mjesečnih plaća tog radnika isplaćenih u prethodna tri mjeseca, ovisno o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

50. Člankom 117 stavak 2 Zakona o radu propisano je da odluku iz stavka 1 sud može donijeti i na zahtjev poslodavca, ako postoje okolnosti koje opravdano ukazuju da nastavak radnog odnosa, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih strana, nije moguć.

51. Tuženik tvrdi da je zbog činjenica koje predstavljaju razloge za izvanredni otkaz ugovora o radu, u potpunosti izgubio povjerenje prema tužitelju kao radniku pa smatra da zbog navedenog nastavak radnog odnosa nije moguć. Stoga predlaže da sud, ukoliko utvrdi da otkaz nije dopušten, utvrdi sudski raskid ugovora o radu s danom 28. prosinac 2012. godine.

52. S obzirom da iz dokaza provedenih u postupku ne proizlazi da je tužitelj otuđio električna kolica niti da ih je prodao Peri Miliću i također ne proizlazi da je otuđio šest komada bačvi u vrijednosti 3.000,00 kn i proveo fiktivnu kompenzaciju za što je primio novi televizor u poslovnici Brodokomerca, sud je zaključio da zbog navedenih okolnosti tuženik nije mogao izgubiti povjerenje u tužitelja.

53. Stoga je sud zaključio da tuženik nije dokazao da postoje okolnosti koje opravdano upućuju na to da nastavak radnog odnosa, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih strana, nije moguć.

54. Iz navedenog razloga sud je odbio protutužbeni zahtjev kojim tuženik predlaže da sud utvrdi sudski raskid ugovora o radu s danom 28. prosinca 2012. godine te da naloži tuženiku da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 4.883,04 eura, što predstavlja tri prosječne bruto plaće isplaćene tužitelju u prethodna tri mjeseca prije prestanka ugovora o radu, a što je sud utvrdio uvidom u obračunske liste na listu 91 do 93 spisa.

55. Odluka o parničnom trošku tužitelja temelji se na odredbi čl. 154 st. 1 u vezi čl. 155 ZPP-a, a sastoji se od troška zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku, sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

56. Tužitelju je priznata jednokratna nagrada u iznosu od 500,00 eura (Tbr 7/2), za sastav podneska od 18.3.2014. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 8/1), za zastupanje na ročištu 20.5.2014. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 9/1), za sastav podneska od 21.5.2014. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 8/1), za zastupanje na ročištu 17.02.2015. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9/1), za zastupanje na ročištu 07.10.2015. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9/1), za zastupanje na ročištu 14.01.2016. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9/1), za zastupanje na ročištu 31.03.2016. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9/1), za zastupanje na ročištu 2.3.2017. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 9/1), za sastav podneska od 9.3.2017. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 8/1), za zastupanje na ročištu 19.4.2017. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 9/1), za zastupanje na ročištu 28.6.2017. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 9/1), za sastav podneska od 18.11.2018. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 8/1), za sastav podneska od 21.3.2023. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 8/1), za sastav podneska od 26.11.2024. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 8/1), za sastav podneska od 23.2.2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 8/1), za zastupanje na ročištu 26.8. 2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 9/1), za zastupanje na ročištu 14.9.2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr 9/1).

57. Ukupan trošak tužitelja iznosi 2.200,00 eura, a navedenom iznosu dodan je PDV od 25% u iznosu od 550,00 eura pa je tužitelju na ime parničnog troška ukupno dosuđeno 2.750,00 eura.

58. Sud je odbio zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška jer je tuženik u cijelosti izgubio spor.

Poslovni broj: Pr-1515/2026-144

59. Slijedom navedenog sud je odlučio kao u izreci presude.

U Zagrebu, 29. rujna 2026.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe županijskom sudu u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi pisano, u 5 (pet) istovjetnih primjeraka, putem ovog suda.

DNA:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-cf3a4**

Kontrolni broj: **0824d-5861e-5053d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.